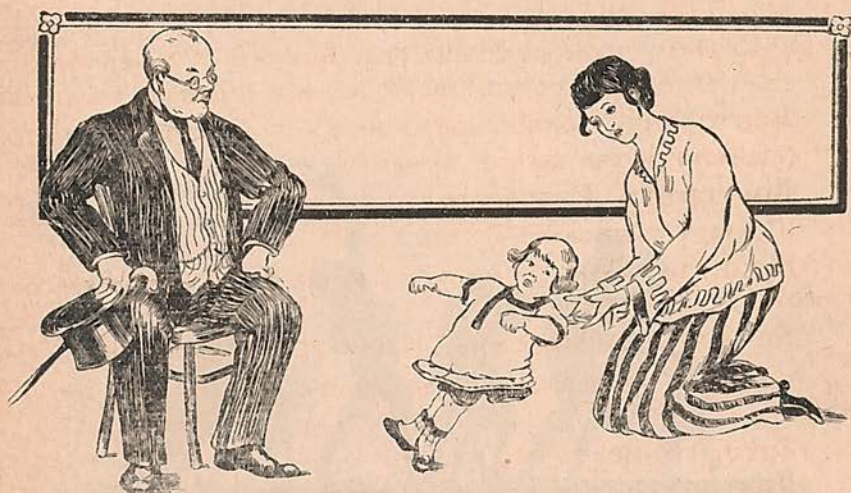

Малкиятъ болникъ

(Сценка)

Докторътъ. Тука ли е болното?

Майката. Да, господинъ докторе, мое дете е. Бедничкото, не зная защо отъ тая сутринъ почна да пада.

Докторътъ. Да пада?

Майката. Да, господинъ докторе, постоянно пада.

Докторътъ. На гърба си?

Майката. Да, на гърба си...

Докторътъ. Чудно нѣщо. А на колко е години?

Майката. Три години.

Докторътъ. Що за дяволия! На тия години децата много добре стоятъ на краката си... Я ми разкажете, какъ започна това падане.

Майката. Нищо не зная. Казахъ ви: снощи детето бѣше отлично и припкаше по стаята като зайче. Тази сутринъ, както всѣкога го облѣкохъ, обухъ му гашичкитѣ, изправихъ го на краката и бухъ... падна.

Докторътъ. Може да се е спънало.

Майката. — Не! Азъ го вдигнахъ, а то падна пакъ... Поразена отъ това, дигнахъ го... бухъ, пакъ падна! И така седемъ, осемъ пѣти подъ редъ... Чудно нѣщо. Не зная причината, но детето отъ цѣла сутринъ все пада.